

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 13/06/2022.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

ΙΟΙ, ΚΑΥΣΙΜΑ ΚΑΙ ΣΦΑΙΡΕΣ

Οι Ρίτσαρντ Θάλερ και Καρλ Σάστειν δημοσίευσαν το 2003 στο περιοδικό *American Economic Review* ένα άρθρο με τίτλο «Ελευθεριακός Πατερναλισμός». Λίγα χρόνια αργότερα θα δημοσιεύσουν το βιβλίο «Nudge: Improving decision about health, wealth and happiness» (Σκούνημα: βελτιώνοντας τις αποφάσεις σχετικά με την υγεία, τον πλούτο, την ευτυχία). Για το βιβλίο αυτό θα βραβευτούν με Νόμπελ Οικονομικών το 2017. Οι συγγραφείς αποστασιοποιούνται από τα θεμέλια της φιλελεύθερης οικονομικής σκέψης και το ανθρωπολογικό μοντέλο του homo economicus. Διακρυστώντας πως τα υποκείμενα δεν γνωρίζουν το καλό τους, καθώς μπερδεύουν συχνά την επιθυμητή με την ωφέλιμη επιλογή, διαπιστώνουν την ανάγκη μιας ευρείας κρατικής παρέμβασης σε όλο το εύρος της καθημερινής ζωής όπου εμφανίζονται οικονομικές και εν γένει κοινωνικές συμπεριφορές. Ο Ελευθεριακός Πατερναλισμός, το πολιτικό τους πρόγραμμα, είναι ένας τρόπος πρόκλησης «ωφέλιμων» επιλογών. Δηλαδή ένας τρόπος κρατικής παρέμβασης στην αρχιτεκτονική των ανθρώπινων αποφάσεων.

Την 1η Ιουνίου 2022, η Εργατική Αντιφασιστική Δράση και η συνέλευση του Antifa Community οργανώσαμε μια πολιτική εκδήλωση με τίτλο: «Ιοί, καύσιμα και σφαίρες: μπορούμε να ξεμπέξουμε από τη σπείρα των κρίσεων». Κυκλοφορήσαμε, μάλιστα, την ίδια μέρα και μια 28σέλιδη μπροσούρα, την οποία πιθανά ήδη έχετε βρει ένθετη στο τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας. Στη σύντομη εισήγησή μας επιχειρήσαμε να συνδέσουμε τα διαδοχικά ξαφνιάσματα της τελευταίας εικοσαετίας, τα αλληπάλληλα κρισιακά επεισόδια, σε ένα νήμα κριτικής και αφήγησης. Μια κλωστή που να συνδέει τις αλληπάλληλες και διαδοχικές κρίσεις που ξεκίνησαν να ξεσπάνε στην αυγή της νέας χιλιετίας με τα επεισόδια της καπιταλιστικής κρίσης/ αναδιάρθρωσης από το 2008 και μετά.

Η πολιτική εκδήλωση αυτή μπορεί και πρέπει να διαβαστεί, μαζί με την εκδήλωση της 15ης Ιουλίου του 2021 «Σαμποτάζ στο υγειονομικό apartheid». Υποστηρίξαμε τότε ως *Traverso Antifa* πως η διετία covid-19, τόσο στη φάση των λοκντάουν όσο και στη φάση της εμβολιαστικής

προσταγής, αποτέλεσε έναν απαρτχάιντ-μετασχηματισμό των δυτικών κοινωνιών. Όχι γιατί χωρίστηκαν οι μελαμψές με τους κοκκινομάλληδες. Αλλά γιατί η καπιταλιστική φιλοσοφία του πολλαπλασιασμού των εσωτερικών συνόρων εδραιώθηκε ως κυρίαρχη πολιτική ελέγχου και πειθάρχησης των εργατών/τριών. Το σύνορο δεν εδραιώνεται πάνω στην ουσία μας -πάνω σε αυτό που είμαστε- αλλά πάνω στις καταγεγραμμένες αποφάσεις που καλούμαστε να πάρουμε σε επίπεδο καθημερινότητας. Το απαρτχάιντ είναι «ελευθεριακό». Όσο ελευθεριακός είναι και ο πατερναλισμός των εισηγητών των συμπεριφορικών οικονομικών. Και συνεχίζεται έκτοτε με αμείωτη ένταση.

Υπενθυμίζουμε: παρότι οι μάσκες δεν είναι υποχρεωτικές, οι ανεμβολίαστοι εργάτες/τριες θα συνεχίζουν και πληρώνουν τουλάχιστον ένα τάληρο τη βδομάδα για να κάνουν ράπιντ τεστ τον Αύγουστο. Ενώ παράλληλα, ενόψει «κλιματικής κρίσης», απαγορεύεται η είσοδος σε δρυμούς, ενόψει «ενεργειακής κρίσης» στοχοποιείται η χρήση κλιματιστικών, θερμοσιφώνων και αυτοκινήτων και φυσικά, εντός της κρίσης του γεωπολιτικού status quo, κάθε απόκλιση από την εθνική γραμμή του ελληνικού ιμπεριαλισμού λοιδορείται ως συνομωσιολογική, υπερ της βίας, φιλοπόλεμη κ.ο.κ.

Νομίζουμε πως όλοι/ες μπορείτε να παρατηρήσετε πως η φιλοσοφία του απαρτχάιντ μιλάει για το καλό μας. Για το καλό μας, όμως, όχι όπως το εννοούμε εμείς που ακούμε τις τυφλές επιθυμίες μας αλλά όπως το εννοούν τα μοντέλα των συμπεριφορικών οικονομικών και οι αλγόριθμοί τους που γνωρίζουν τις δέχθεν ωφέλιμες για εμάς επιλογές. Δέκα χρόνια πριν οι νομπελίστες οικονομολόγοι εισηγούνταν πως χρειαζόμαστε απλά ένα απαλό σπρώξιμο, ένα «nudge». Όμως είμαστε ξεροκέφαλοι και ταξικά καχύποπτες. Γι' αυτό και ό,τι μπορεί να ξεκινήσει ως «σκούντημα», κατέληξε ως ωμή καπιταλιστική βία και πειθαρχική προσταγή υπό την απειλή τιμωριών. Ο ελευθεριακός πατερναλισμός εύκολα έγινε κράτος απαρτχάιντ, προκειμένου να ελέγξει τη συμπεριφορά μας και, μέσω αυτής, την παραγωγικότητα της εργασίας μας.

Γιατί συνέβη αυτό όμως; Κοιτώντας μεθοδικά προς τα πίσω, όλα φαίνονται ακόμα πιο καθαρά. Η συμπεριφορική πολιτική οικονομία των κρατών αποτελεί ένα από τα όπλα τους στο πεδίο της μάχης. Ο έλεγχος της καθημερινής συμπεριφοράς μας συνιστά μια από τις σύγχρονες μεθόδους των αφεντικών να ρυθμίζουν την κοινωνική ζωή για τις ανάγκες μιας μεγάλης κλίμακας παγκόσμιας σύρραξης, όπως αυτής που ζούμε τους τελευταίους μήνες. Μια σύρραξης που αν κρίνουμε από την επιμονή στην αποστολή όπλων στο ουκρανικό έδαφος, δεν πρόκειται να σταματήσει σύντομα.

Τι να κάνουμε λοιπόν; Αυτό το ερώτημα μάς τέθηκε ξανά και ξανά στην εκδήλωση. Αυτό το ερώτημα φαίνεται πως πλανάται διαρκώς πάνω από τα κεφάλια όσων συνεχίζουν να πατάνε με τα πόδια στη γη. Λέμε ότι είναι καλύτερα, αντί να φαντασιωνόμαστε τους αγώνες του μέλλοντος, να στρέψουμε το βλέμμα μας πίσω και μέσα μας. Να δούμε αυτά που ήδη κάνουμε, αυτό που ήδη είμαστε. Όλοι και όλες εμείς που βρεθήκαμε σε αυτή την πολιτική εκδήλωση (και πολλοί/ες περισσότεροι/ες), που την τελευταία διετία προσπαθήσαμε να μη τηρήσουμε ούτε μια γραμμή των κρατικών προσταγών και παραινήσεων· όλοι/ες εμείς που δεν δεχθήκαμε την έκτακτη ανάγκη στα μυαλά, τα σώματα και τις αποφάσεις μας, καταφέραμε να κρατήσουμε ανοιχτό έναν χώρο. Έναν χώρο που βρίσκεται σε άμεση επαφή με όσα οι εργάτες/τριες λένε μεταξύ τους, με όσα κάθε μέρα νιώθουν να τους σημαδεύουν και με όσα κάνουν για να αντιστέκονται. Μάθαμε, όλοι και όλες μαζί, να μη κοιτάζουμε εκεί που το κράτος είναι πανίσχυρο, αλλά εκεί που η εργατική τάξη μπορεί να γίνει δυνατή.

Τι κάναμε λοιπόν; Πήραμε ένα μάθημα και κρατήσαμε ένα χώρο ανοιχτό. Τι έχουμε να κάνουμε από εδώ και μπρος; Αν την προηγούμενη διετία συναντήσαμε τους κύκλους της πειθαρχίας και του ελέγχου, επιχειρώντας να οργανώσουμε μια αντίσταση απέναντί τους, τώρα πρέπει να μας γίνει σαφές πως η πειθαρχία και ο έλεγχος σχηματίζουν μια σπείρα. Μια περιστρεφόμενη σπείρα που φέρει την κεκτημένη ταχύτητα των απαντών κρισιακών επεισοδίων της τελευταίας εικοσαετίας, τα οποία πλέον έχουν ενωθεί εις σάρκαν μίαν. Είναι τα πολλαπλά πρόσωπα της καπιταλιστικής κρίσης και στο κέντρο της βρισκόμαστε εμείς, η σύγχρονη εργατική τάξη. Γιατί βρισκόμαστε εκεί; Γιατί η πειθαρχία και η συναίνεσή μας είναι η «εσωτερική» προϋπόθεση ώστε τα αφεντικά μας να πλακώνονται στο εξωτερικό για την πλανητική κατανομή της ισχύος.

Κι ίσως αυτή να είναι η μοναδική δυνατότητα που έχουμε, τώρα και πάντα: με τους τρόπους μας, τις αρνήσεις μας, τη φαντασία μας και την ισχύ που έχουμε ως εκείνη η τάξη που παράγει τον πλούτο του κόσμου, να δημιουργήσουμε τις δικές μας, εργατικές κρίσεις στα μετόπισθεν ενός εμπόλεμου κόσμου που γκρεμίζεται και ξανακτίζεται. Τις δικές μας κρίσεις που θα μας οδηγήσουν στο πραγματικό τέλος των κρίσεων.

editorial

